

Ruth Rendell

Cotloane întunecate

Traducere din engleză și note de
Mihaela Doagă

Capitolul 1

Ani de-a rândul, Wilfred Martin a adunat mostre de leacuri alternative, remedii homeopate și pastile din ierburi. Pe majoritatea nu le-a folosit niciodată, nici măcar nu le-a încercat, pentru că se temea de efectele lor; dar le ținea pe toate într-un dulăpior în baia casei lui din Falcon Mews, în Maida Vale, și, la moartea lui, i-au rămas, cu casă și cu tot ce era în ea, fiului său, Carl.

Mama lui Carl l-a sfătuit să arunce tot. Erau niște porcării, în cel mai bun caz ineficiente, sau poate că periculoase, așa că toate flacoanele și borcănelele, și pliculețele alea ocupau locul degeaba. Dar Carl nu le-a aruncat, pentru că era prea mare bătaia de cap. Avea lucruri mai bune de făcut. Dacă ar fi știut cum aveau să-i schimbe viața chestiile astea — sau poate că doar una anume dintre ele —, să i-o transforme, să i-o distrugă, le-ar fi răsturnat pe toate într-o pungă de plastic, ar fi dus-o peste drum și ar fi aruncat-o în tomberonul mare de gunoi.

Casa părintească din Falcon Mews îi revenise lui Carl la începutul anului, când mama lui se mutase la Camden după ce divorțase de tatăl lui. O vreme nu s-a mai gândit

deloc la dulăpiorul din baie. Era ocupat cu prietena lui, Nicola, cu romanul lui, *În pragul morții*, care tocmai fusese publicat, și cu găsirea unui chiriaș pentru camerele de la etaj. El n-avea nevoie de acele două camere, cu bucătărie și baie cu tot, dar avea mare nevoie de banii din chirie. Oricât de încântat ar fi fost că i se publicase prima carte, nu era atât de naiv, la douăzeci și trei de ani, încât să-și închipuie că se putea întreține doar din scris. Chiriile în centrul Londrei atinseseră o sumă-record, iar Falcon Mews, o alee în formă de semilună care se desfăcea din Sutherland Avenue, mergând spre Castellain Road, în Maida Vale, era o zonă selectă și foarte căutată. Așa că a dat un anunț în *Paddington Express* prin care oferea camere de închiriat și, în dimineața următoare, s-a trezit la ușă cu douăzeci de doritori. N-ar fi știut să spună de ce l-a ales pe primul, Dermot McKinnon. Poate pentru că nu voia să intervieveze zeci de persoane. A fost o decizie pe care avea s-o regrete amarnic.

Dar nu de la început. Singurul cusur pe care părea să-l aibă Dermot era aspectul fizic — dinții galbeni și strâmbi, de exemplu, umerii rotunzi și constituția fragilă. Dar nu refuzi un chiriaș pentru că nu e arătos, și-a spus Carl, plus că nu era nicio îndoială că tipul își permitea să acopere chiria. Dermot lucra la Clinica Veterinară Sutherland, pe strada vecină, și s-a prezentat cu o recomandare de la doctorița veterinar-șef de-acolo. Carl i-a cerut să-i achite chiria lunară anticipat, în ultima zi a lunii anterioare, și poate că prima greșeală pe care a făcut-o a fost că nu a cerut plata prin transfer bancar, ci cu bani gheață sau cec, într-un plic pe care să i-l lase la ușă. Carl știa că era ceva neobișnuit în vremurile astea, dar voia să vadă banii, să-i țină în mână. Dermot nu a avut nicio obiecție.

Carl începuse deja să lucreze la al doilea roman, după ce agenta lui, Susanna Griggs, îl încurajase să se pună pe treabă. Nu se aștepta să primească vreun ban până când nu termina cartea, iar Susanna și editorul lui o citeau și își dădeau acceptul. Și nici nu i se promisese vreo sumă pentru publicarea primei cărți în ediție broșată, pentru că nimeni nu se așteptase să apară și într-o astfel de ediție. Totuși, în dubla lui calitate de scriitor publicat, cu perspective bune, și proprietar care primea bani din chirie, Carl se simțea bogat.

Dermot trebuia să intre în casă pe ușa din față și să urce două rânduri de scări ca să ajungă în apartamentul lui, dar nu făcea zgomot și, după cum se exprima chiar el, era un lup singuratic. Carl observase deja că Dermot era un maestru al clișeelelor. Și o vreme totul a părut să meargă bine, chiria era plătită prompt, în bancnote de douăzeci de lire puse într-un plic, în ultima zi a lunii.

Casele din Falcon Mews erau mai degrabă mici, de diferite forme și culori, dispuse în șiruri lungi, față în față. Strada era pietruită, cu excepția capătului care dădea în Sutherland Avenue, unde locatarii își puteau parca mașinile. Casa pe care o moștenise Carl era zugrăvită în ocră și avea ferestre cu rame albe și jardiniere albe. În spate, avea o grădină înghițită de buruieni, în capătul căreia se afla un șopron de lemn, plin cu unelte stricate, alături de o mașină de tuns iarba care-și dăduse obștescul sfârșit.

Cât privește leacurile alternative, Carl lua câteva doze de ceva numit acid benzoic, de câte ori răcea. Teoretic, ar fi trebuit să-i reducă flegma și să-i atenueze tusea, dar n-avea niciun efect. În afară de asta, nu se uitase nicio dată în dulăpiorul cu flacoane și borcănele.

*

Dermot McKinnon o pornea spre Clinica Veterinară Sutherland în fiecare dimineață la nouă fără douăzeci și se întorcea în apartamentul său la cinci și jumătate. Duminica mergea la biserică. Dacă nu i-ar fi spus Dermot, Carl n-ar fi ghicit în veci că era genul care să meargă la biserică, mai exact la una dintre bisericile din cartier, la St. Saviour's de pe Warwick Avenue, de pildă, sau la St. Mary's, în Paddington Green.

Într-o dimineață de duminică, s-au întâlnit în cartier și Dermot i-a zis:

— Tocmai mă duceam la slujbă.

— Serios?

— Merg regulat la biserică, i-a explicat Dermot, adăugând: la zi sfântă, fapte bune.

Carl tocmai mergea să se vadă cu prietena lui, Stacey Warren, la o cafea. Se cunoscuseră în școală, apoi meseră la aceeași facultate, unde Carl studiasse filosofia și Stacey făcuse teatru. Când încă era la facultate, lui Stacey îi muriseră ambii părinți într-un accident de mașină și Stacey moștenise o sumă frumoasă, îndeajuns cât să-și ia un apartament în Primrose Hill. Tânăra își dorea o carieră de actriță și, pentru că avea un chip frumos și o siluetă zveltă, obținuse un rol important într-un serial de comedie numit *Station Road*. Peste noapte devenise o persoană cunoscută, iar de silueta ei se alegea praful în câteva luni.

— M-am îngrășat șase kile, îi zise lui Carl în timp ce stătea față în față la Café Rouge. Ce mă fac?

Ceilalți clienți trăgeau cu ochiul la ea, nu foarte discret.

— Toți mă recunosc. Toți se gândesc că m-am îngrășat. Ce-o să se aleagă de mine?

Carl, care era un slăbănog, habar n-avea ce greutate avea ea și nici nu-l interesa.

— Va trebui să ții cură, presupun.

— M-am despărțit de David. Mi-e foarte greu să fac față situației. Trebuie să mă și infometez?

— Nu știu nimic despre cure de slăbire, Stacey. Dar nu trebuie să te infometezi, nu?

— Aș prefera să iau o pastilă din aia miraculoasă, la care se tot face reclamă pe net. Știi ceva despre asta?

— De unde să știu? a întrebat-o Carl. Nu mă pricep la chestii de-astea.

Chelnerița le aduse cele două negrese cu ciocolată și felia de tort de morcovi pe care le comandase Stacey. Carl nu a comentat nimic.

— N-am mâncat nimic dimineață, a continuat ea.

Carl dădu din cap, fără să zică nimic.

În drum spre casă, tot cu gândul la Stacey și la problema ei, trecu pe lângă librăria prietenului său Will Finsford. Era singura librărie particulară care mai rămăsese pe o rază de câțiva kilometri, iar Will îi mărturisise că nu mai dormea nopțile, frământat de gândul că va trebui să tragă obloanele, mai ales după ce magazinul cu produse bio din capătul străzii nu numai că fusese închis, dar fusese și vizitat de executori judecătorești.

Carl îl văzu pe Will aranjând cărțile în vitrină și intră în librărie.

— Ai vreo carte cu sfaturi pentru slăbit, Will?

Will îl măsură din priviri.

— Deja pare că te usuci pe picioare.

— Nu pentru mine. Pentru o cunoștință.

— Sper că nu pentru frumoasa Nicola? îl întrebă Will.

— Nu, pentru altcineva. O prietenă care s-a îngrășat. N-ar trebui să folosesc cuvântul ăsta, așa-i?

— N-o să te părăsc. Uită-te pe raft, la secțiunea cu sfaturi pentru sănătate.

Carl nu găsi nimic care să i se pară potrivit.

— Ce-ar fi să ne faci o vizită într-o seară? îi zise lui Will. Ia-o și pe Corinne. Frumoasa Nicola s-ar bucura să vă vadă. O să te sun.

Will acceptă invitația și se apucă din nou de aranjat cărți în vitrină.

În drum spre casă, Carl își dădu seama că nu de o carte avea nevoie. Stacey pomenise ceva de pastile. Se întrebă dacă existau cumva medicamente pentru slăbit în colecția lui secretă de pastile și elixire — cum ajunsese să le numească în gând — moștenite de la tatăl lui. Wilfred Martin nu fusese niciodată gras, așa că era puțin probabil să fi apelat la așa ceva, dar unele medicamente erau prezentate ca având un dublu efect, promițând un ten mai curat, de exemplu, sau tratarea indigestiei.

Carl se gândi la tatăl lui, un bărbat excentric, relativ taciturn. Regreta că Wilfred se dusese, dar n-avuseseră niciodată prea multe lucruri în comun. Regreta că tatăl lui nu apucase să-i vadă romanul publicat. Dar îi lăsase lui Carl casa, o potențială sursă de venit. Oare ăsta fusese modul său de a-și da binecuvântarea pentru cariera aleasă de fiul lui? Carl spera să fie așa.

Când a intrat în casă era liniște, dar așa era de obicei, indiferent dacă Dermot era acasă sau nu. Era un chiriaș bun. Carl urcă și văzu că ușa de la baie era deschisă. Dermot avea baia lui, în apartamentul de la ultimul etaj, așa că n-avea motiv să folosească baia asta. Probabil că uitase el să închidă ușa, își zise, intrând în baie și trăgând ușa după el.

Pastilele și poțiunile de la Wilfred erau într-un dulăpior împărțit în cinci rafturi, în stânga chiuvetei. Carl folosea doar raftul de sus: n-avea nevoie de prea mult loc, dat fiind că-și ținea periuța, pasta de dinți și deodorantul roll-on pe policioara de deasupra chiuvetei. Studiind colecția de flacoane și fiole, borcănele și pachete, tuburi, doze și pachetele în folie, se întrebă de ce păstrase toate chestiile astea. De bună seamă, nu pentru că ar fi avut vreo valoare sentimentală. Își iubise tatăl, dar nu avusese niciodată porniri sentimentale față de el. Din contră, vedea majoritatea pilulelor și licorilor de-acolo ca pe niște leacuri băbești, care nu prea erau bune de nimic. O mulțime dintre produse — constată el, scoțând recipientele la întâmplare — tratau, chipurile, probleme cardiace și preveneau insuficiența cardiacă și totuși tatăl lui suferise două atacuri de cord și murise după cel de-al doilea.

Nu, nu era nimic pe-aici care să ajute la slăbit, își zise. Ar trebui să arunce totul, să facă o curățenie generală. Dar oare ce era în punga mare de plastic, cu fermoar, de pe al doilea raft de sus în jos? Niște capsule galbene, foarte multe, pe care scria DNP. „O metodă sigură de a preveni creșterea în greutate!”, conform etichetei. În spatele pungii cu capsule era o cutie cu pliculețe în care era tot DNP, dar sub formă de praf solubil.

Scoțând punga de plastic, observă că în partea de jos a etichetei scria să se administreze cu grijă, să nu se depășească doza recomandată și-așa mai departe. Avertismentele obișnuite. Dar asta scria până și pe cutiile de paracetamol. Lăsă punga cu capsule la locul ei și coborî să caute DNP pe calculator. Dar, până să ajungă la calculator, cineva sună la ușă și își aminti că Nicola — Nicola cea frumoasă, inteligentă și blândă — trebuia să vină

și să rămână peste noapte la el. Se duse să-i deschidă, spunându-și că ar fi trebuit să-i dea și ei o cheie. Își dorea ca tânăra să devină o prezență permanentă în viața lui. Cu Nicola, cu romanul proaspăt publicat și cu un chirieș de încredere, viața era minunată.

Pe moment, uită complet de pastilele de slăbit.

Capitolul 2

La început, rolul de proprietar nu părea c-o să-i dea dureri de cap. Dermot își plătea chiria la data stabilită, fără probleme. Sau, mai bine zis, a făcut-o în primele două luni. Ziua de 31 martie a picat într-o luni și, la 8:30, Carl își lua micul dejun ca de obicei, când auzi pașii lui Dermot pe scări. În general urma o bătaie în ușă, dar de data asta nu a fost așa. Îl auzi închizând ușa de la intrare și, ridicându-se să se uite pe geam, îl văzu pe Dermot pornind-o pe străduța care dădea în Sutherland Avenue. Poate c-o să aducă banii de chirie mai târziu, s-a gândit.

Carl citea rareori ziarele, mai parcurgea doar câte un articol pe internet; dar pe 1 aprilie a cumpărat câteva ziare să citească glumele. Cea mai bună de care auzise vreodată — publicată înainte să se nască el — fusese o știre cum că brațele lui Venus din Milo fuseseră găsite pe o plajă, pe țărmul Mediteranei, aduse de valuri. Dar și glumele de-acum l-au făcut să râdă și, când a ajuns la mama lui acasă, uitase complet de chiria neplătită. Pe lângă Ziua Păcălelilor, era și ziua ei de naștere și Carl fusese invitat la un prânz aniversar, împreună cu un văr și doi prieteni apropiați. Mama lui îl întrebă dacă ar fi

trebuit s-o invite și pe iubita lui, iar Carl îi zise că Nicola era încă la serviciu — lucra la Ministerul Sănătății, în Whitehall. Era o zi frumoasă, însorită, și făcuse jumătate de drum pe jos, apoi luase autobuzul 46.

Dar problema chiriei întârziate nu s-a rezolvat. Nici urmă de plic de la Dermot. A doua zi, Carl s-a trezit dis-de-dimineată, îngrijorat. Îi dispăcea ideea de a-l aborda pe Dermot; și-a dat seama că-l trecuseră toate transpirațiile numai la gândul ăsta. Tocmai își bea cafeaua — o cană de cafea foarte tare — când auzi pașii lui Dermot. Dacă o să audă ușa de la intrare, își zise, o să iasă să-l întrebe de bani. Dar Dermot bătu la ușa de la bucătărie și-i întinse un plic. Zâmbind, dezvelindu-și oribilia dinți îngălbeniți, îi zise:

— Credeai că ți-am tras o păcăleală de 1 aprilie?

— Poftim? Nu, nu, sigur că nu.

— A fost doar o greșeală, îi zise Dermot. Cine nu greșește nu trăiește. Ne vedem mai târziu.

Carl răsuflă ușurat, dar, ca să se asigure, numără bancnotele. Și erau exact câte trebuia să fie: o mie două sute de lire. Mai nimic, comentase mama lui, având în vedere prețurile de-acum, dar lui Carl i se părea o avere.

Își umplu un bol cu cereale pentru că, brusc, i se făcuse foame, dar laptele se acrise, așa că a trebuit să arunce tot. În afară de lapte însă, totul mergea de minune; era un moment bun să se întoarcă la noul lui roman, un proiect mai ambițios decât prima carte. Carl se uită la însemnările pe care și le făcuse în legătură cu Cimitirul Highgate, o documentare pe care o realizase pentru primele patru capitole. Poate c-ar fi trebuit să mai meargă o dată la cimitir cu o zi în urmă, dar considerase că avea destul material cât să scrie primul capitol. Singura întrerupere a fost un

telefon de la Stacey. Îl surprindea felul în care prietenii își împărtășeau problemele (după el) triviale.

— Mii de scuze, Carl.

Părea să creadă că o simplă scuză era de-ajuns ca să justifice o lamentație interminabilă despre greutatea ei.

— Lucrez, Stacey, îi zise.

— Oh, scrii adică?

El oftă. Lumea spunea mereu chestia asta, ca și cum scrisul ar fi fost o treabă ușoară și rapidă. Să-i pomenească de DNP? Nu, asta nu i-ar închide gura. Din contră, ar face-o să se ambaleze și, oricât de mult o simpatiza, trebuia să-și vadă de lucru. În schimb, o ascultă, scoțând exclamații compătimitoare, până când apelă la minciuna nevinovată la care trebuie să recurgă uneori cei care lucrează de-acasă.

— Trebuie să închid, Stacey. Tocmai a sunat cineva la ușă.

Dar tot nu reușea să se apuce de scris. Era absurd și un pic stânjenitor faptul că se simțea, deodată, atât de fericit, fără nicio grijă pe lumea asta, pentru că primise un plic cu o mie două sute de lire. Bani care i se cuveneau de drept, o datorie pe care i-o plătitise cineva. Acum, că se gândea la asta, banii din chirie erau singurul lui venit sigur. Nu se putea baza mult timp pe banii din vânzarea cărții. Chiria îi aducea ușurare și fericire.

Clar, n-o să poată scrie azi. Soarele strălucea, iar el o să iasă să se plimbe, să meargă pe jos până în Parcul Paddington, unde spațiul verde se întindea cât vedeai cu ochii și unde avea să stea pe iarbă, la soare, să se uite printre ramurile copacilor la cerul senin.